

‘Het verbondenheidsteken? Mag ik het eens zien?’ vraagt ze verbaasd. Die stomme boeken beginnen haar serieus de neus uit te komen — dit heeft ze nergens zien staan. Dit is iets nieuws dat ze bijleert.

Aaron trekt zijn mouw omhoog en laat zijn arm oplichten. De verschillende tekens komen tevoorschijn. Het bestaat uit vier dezelfde vormen die samen een cirkel vormen. In elke vorm staat ook nog een kleinere cirkel. Bovenaan de cirkel staat een pijl in het midden die naar boven wijst. Aan de zijanten van de pijl staan twee strepen en daaronder twee driehoeken. De vier driehoeken verwijzen samen naar de vier hoofdelementen. Trapsgewijs gaat het naar beneden en eindigt het met een klein streepje net boven de cirkel. Onderaan is het afgewerkt met een elegante krul.

‘We kunnen elkaar voelen, ook al zitten we ver van elkaar. En als het nodig is, kan ik met hem communiceren. Hij weet wat ik denk, en omgekeerd.’

‘Dus jij weet wat je neef aan het doen is?’

‘Nee, dat nu ook weer niet. Als hij gezond is, gebeurt er niks. Maar als hij superblij is, pijn heeft of ziek is, kan ik dat voelen. Zeker als het plotselinge pijn is — dan voel ik dat ook.’

*Niet roddelen over mij bè, ik kan je boren denken, hoort Aaron plotseling. Ik zou niet durven, en dat weet je.*

Aaron zit diep weggezonden in zijn gesprek met zijn neef. Yuna kijkt hem bedenkelijk aan en heeft het meteen door. Aaron merkt het op en glimlacht.

‘Sorry, hij zat even in mijn hoofd.’

‘Dat had ik al kunnen raden. Is dat niet raar? Zo je gevoelens delen met iemand? Ik denk dan meer aan de gênante momenten.’

‘Je kan het ook tijdelijk uitschakelen, maar dat is voor een andere keer.’

Ze stoppen bij een omgevallen boom.

‘Wil je hier even kijken voor takken? Ik ga een beetje verderop paddenstoelen halen voor Nina. Ze vindt het altijd leuk als ik er meebreng.’ Aaron verdwijnt in het struikgewas.

Ze kijkt om zich heen en begint één voor één de takken op te rapen en bij elkaar te leggen. Ze heeft geluk, want het stikt hier van de dode takken. Ze legt ze op een hoop en zoekt verder, tot ze plots een

schim in de verte ziet. Ze schrikt en kijkt op. Verderop staat een jongen met een donkerpaarse trui en een zwarte broek. Hij heeft bruin haar.

‘Wie ben jij?’ vraagt ze, terwijl ze hem blijft aankijken.

Hier klopt iets niet. Ze hebben nooit verteld dat er nog andere mensen in het bos leven. Yuna kijkt hem vijandig aan — ze vertrouwt het voor geen meter. Ze houdt haar hand klaar bij haar riem, klaar om in te grijpen. Ze moet Aaron zoeken; hij kan niet ver zijn. Je mag niet tonen wat je kan, denkt ze. Maar doodgaan is ook geen optie.

Hij laat zijn ogen kleuren naar een felpaars. Met één slag richt hij een paarse olie op haar af. Het komt met hoge snelheid op haar af. Haar hart slaat alle kanten uit. Haar ogen worden groter van de adrenaline. Ze duikt naar beneden en laat de takken vallen. De olie raast voorbij en raakt de boom achter haar. Het dringt in de boom en vreet hem langzaam op, waardoor de schors verdwijnt en er langzaam een gat verschijnt. Het meisje kijkt verbaasd naar de boom.

‘Er zit gewoon een gat in de boom,’ zegt ze verbijsterd.

Welke kracht is dit? Ze heeft uren versleten met het bestuderen van de boeken over krachten om elke vorm van buiten te kennen. Maar ze kan er nu niet meteen opkomen. Het ruikt chemisch, verzuurd, alsof het de boom laat rotten. Dit kan maar één kracht zijn.

Vergif — een vertakking van aarde, en een zeer agressieve en gevaarlijke kracht. Eén aanraking is genoeg om derdegraads brandwonden te veroorzaken of iemand in twee seconden te vergiftigen en te doden. Dit heeft nooit op haar lijstje van gewilde krachten gestaan.

‘Weet je hoelang het duurt voordat je weer zo’n grote boom krijgt? Je vergif doodt hem!’ zegt ze boos.

‘Wat kan mij dat schelen?’ zegt hij kort.

Hij vuurt nog eens — en nog eens, en nog eens. Ze rent rond, bukt, en loopt terug naar de andere kant zodat hij haar niet kan raken. Ze kijkt hem opnieuw aan en trekt een dolk uit haar riem. Opnieuw vuurt hij het gif op haar af; ze ontwijkt met gemak, draait zich om en smijt de dolk naar hem toe.

Hij weet hem net te ontwijken en de dolk belandt tegen een boom, niet ver van hem vandaan. Hij kijkt haar verrast aan — die zag hij

duidelijk niet aankomen. Erger nog: hij wordt er alleen maar bozer van. Zijn blik straalt pure ergernis uit. Hij creëert een paarse mist die in een enorme massa voor hem verschijnt. Ze houdt zich klaar en bestudeert elke beweging aandachtig. In het echt lijkt alles veel erger dan beschreven in de boeken.

Met één krachtige beweging laat hij het op haar afkomen.

Zouden haar metalen armbanden dit kunnen tegenhouden? Aan de grootte van die massa begint ze daar ernstig aan te twijfelen. Dit kan wel eens slechter aflopen dan ze hoopt. Nog voor de massa haar kan raken, verschijnt er een grote vlam voor haar neus. Het gif ontploft meteen; er ontstaat een rookpluim die de lucht in vliegt en een stinkende, chemische geur achterlaat.

Yuna ziet even niets meer. Ze hoest de vieze rook uit haar longen, maar hapt er telkens weer nieuwe van binnen. Ze moet hier weg zien te komen.

In de rook verschijnen twee rode ogen. Beetje bij beetje krijgt ze haar zicht terug en ziet ze plots een andere jongen staan.

‘Je staat in mijn weg,’ roept Jens boos.

‘Hier zijn we niet voor gekomen, Jens,’ zegt hij koel.

Yunas ogen worden groter. Ze herkent de stem meteen. Oh nee. Hij beheerst vuur. Blijf weg van vuur, één van de hoofdregels van Emmrah. Dit kan niet goed zijn. Ze moet hier weg.

‘Argus wil haar levend,’ vult hij aan.

Argus? Yuna kijkt hem geschrokken aan. Dat kan toch niet? Hij had haar leven gered, en nu hoort ze dat hij aan de kant van de vijand staat. Ze gelooft het amper. Dat verklaart wél zijn afstandelijkheid en zijn emotionele reacties. De klootzak.

‘Volg jij altijd zijn regels?’ zegt Jens uitdagend.

‘Nee, maar ik heb geen zin om te moeten uitleggen dat jij er één hebt vermoord — omdat je er zin in had,’ zegt hij koel.

Yuna kan haar oren niet geloven en staart met open mond naar hen. Dit komt niet goed. Ze kijkt rond om een plan te bedenken. Ze moet Aaron vinden — en wel zo snel mogelijk. Terwijl de twee kibbelend doorgaan, kruipt ze op handen en knieën weg. Ze sluipt tussen de struiken door zodat ze haar niet meer kunnen zien. Zodra ze ver genoeg is, staat ze op — en rent voor haar leven.